Ч. 35 (14.283). Львів, субота 15. лютого 1936. Possтowa opłata opłacona ryczałtem. Рік VII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ
Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 504·060. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Четвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 долар, франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 229-41. „ Друкарні: 229-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Веринські події перед судом.

У понеділок 24. лютого ц. р. починається перед судом присяглих у Стрию велика розправа проти 26 підсудних українців. Ця розправа буде епільогом подій, які розігрались у Верині біля Миколаєва н. Дн., де, як відомо, зловлено бл. п. Біласа і Данилишина в 1932 р. На місці, де їх зловлено, невідомі справники почали закопувати хрести, які кількома наворотами на приказ влади усунено. За четвертим разом при витяганні хреста вибухнула бомба і поранила кілька осіб та одну особу вбила. Підсудні відповідатимуть у звязку з тими подіями. Прокуратор притягнув до відповідальности підсудних, кажучи, що вони виконали ці вчинки з доручення ОУН. Розправа потреває три тижні, бо зізнаватиме коло 250 свідків. Підсудних боронитимуть такі адвокати: д-р В. Старосольський зі Львова і д-р Герасимів, д-р Калуський, д-р Лужецький та м-р Я. Палох — всі чотири зі Стрия.

Вийшли на волю.

Дня 11. ц. м. вийшов з львівських Бриґідок на волю п. *Сусік Дмитро* зі Львова, що просидів у слідчій вязниці під замітом приналежности до ОУН 18 місяців. Крім того вийшли на волю після 6-тимісячної слідчої вязниці під тим самим замітом селявські хлопці зі Ставчан коло Городка: *Лісовий Михайло і Каварник Михайло.*

Невже розбиття в американсько-закарпатській дієцезії еп. Такача?

Із закарпатської москвофільської преси довідуємося, що 4. лютого ц. р. повстала в Злучених Державах нова греко-католицька епархія, яку творять священики з дієцезії еп. Такача. Адміністратором її вибрано о. Ореста Чорняка. Американські москвофільські діячі сподіються швидкого приїзду д-ра Фенцика з Ужгороду до Америки, який поміг би їм вести ту акцію далі. Американські москвофіли підготовляються енергійно до нової офензиви проти епископа Такача та його дорадників і прихильників, яких провідником є М. Югас. Наступ проти епископа ведуть москвофіли і взагалі всі противники целібату під гаслом оборони східного обряду в нашій церкві. Своїм провідником виберуть москвофіли мабуть Івана Попа, голову „Русскаго Сокола" в Америці. Опісля мають вибрати нового епископа, завданням якого буде зберегти status quo „русской" униятської церкви на основі Ужгородської Унії з 1649 р. Якщо це не вдасться, то американські москвофіли в Америці погрожують, що зірвуть зовсім з Римом і перейдуть на православіє.

Націоналістична „Аксіон Францез" розвязана.

РЕАКЦІЯ ЛІВОГО УРЯДУ НА ПОБИТТЯ СОЦІЯЛІСТИЧНОГО ЛІДЕРА.

ПАРИЖ, 14. 2. ПАТ. Вчора підчас похоронів Жака Бенвіля гурт молодих людей напав на відомого провідника французьких соціялістів Льва Блюма, якого побили. Раненого перевезли до шпиталю Отель-Діє; його здоровлю не грозить небезпека.

БАГАТО ГАЛАСУ ЗНЕЧЕВЯ.

З приводу цього побиття французькі ліві круги підняли великий крик. Соціялістична парляментарна група скликала негайно засідання і рішила домагатися негайного арештування виноватців побиття та редакторів роялістичної газети „Аксіон Францез" — Шарля Морра і Льва Доде як морально відповідальних за напад. Соціялісти домагаються теж негайного розвязання політичної групи „Аксіон Францез".

Справа побиття Блюма знайшла живий відгук теж на засіданні французького парляменту. Предсідник парляменту Буіссон висловив Блюмові співчуття та побажав йому скорого повороту до здоровля. Премієр Сарро, торкаючись справи побиття, заповів „репресії проти осередків, що організують того роду напади". Дальше заповів Сарро, що виноватців стріне гостра кара і що уряд тим разом пристосує строго закон про ліги. Лівиця дуже гаряче оплескувала заяву премієра

ОБОРОНА РЕСПУБЛИКИ — ЧИ ПОМСТА ЗА БЛЮМА?

У відповідь на побиття Блюма французький уряд виступив з репресіями проти здогадних виноватців цього побиття, а саме політичної групи „Аксіон Францез". Премієр Сарро як міністер внутрішніх справ предложив президентові республики Лебренові декрет, який силою закону з дня 10. січня 1936 наказує розвязати оці товариства: Ліга під назвою „Аксіон Францез", національна федерація „Камльо дю Руа" та національну федерацію студентів групи „Аксіон Францез". Є це перше пристосування ухваленого недавно голосами французької лівиці закону про товариства і ліги. З цього видно, проти кого цей закон був у першу чергу звернений. Свою постанову мотивує уряд необхідністю боронити республиканський устрій

ДЕМОНСТРАЦІЇ.

ПАРИЖ, 14. 2. ПАТ. Підчас ревізії у домівці „Аксіон Францез" на площі Альма юрба пробувала уладити маніфестацію. Поліція арештувала 7 членів організації „Камльо дю руа".

Наступ на молоко і масло.

Львів, 14. лютого 1936.

„Дістаємо відомости з краю, що організацією молочарень занялись інтенсивно повітові виділи, волости, „кулка рільнічі", лат. парохіяльні уряди, Салезіани, польські редакції, товариства для експльоатації земних газів, ба, навіть цукроварні".

Таке ми читали недавно у часописі „Кооперативне Молочарство" (ч. 2. з 1. II. 1936.).

І самі ми були примушені подавати в останньому часі у хронікарських замітках та більших дописах дивоглядні розпорядки ріжних чинників, що спрямовані до загальмування праці українських господарських організацій, головно в ділянці розбудови кооперативного молочарства. Числили ми, що це лише місцеві льокальні ходи, тому не надавали їм особливого значіння. Однак в останніх днях з ріжних закутин краю доходять до нас вісти, що та акція на цьому відтинку господарського життя охоплює все більші й більші терени. Незрозуміла ця акція для загалу, але видно, що кермована з якогось центру. Заклідають, чи підготовляють оснування нових молочарень у тих місцевостях, де віддавна працюють українські молочарні. Ця акція набрала такого характеру, що непоінформовані чинники готові гадати, що на терені наших 3-ох воєвідств до цього часу або зовсім не було молочарень, або що за два останні місяці так змінився характер найбільш нужденного на заході селянського господарства, що молоко полилось потоками, які загрожують вже товариствам для експльоатації земних ґазів і ті рішуче мусять зорганізувати його збут.

Не турбувались би ми, а раділи, коли б ця акція була ведена селянами продуцентами молока і то на теренах ще не зорганізованих, одначе бачимо ту акцію головно *саме* там, де наше селянство вложило якнайбільше енергії і гроша і саме там, де той вклад дав змогу селянству бодай частинно змінити напрям своєї господарки і користати з допомоги молочарень ним самим зорганізованих

Аналізуючи вісти, що доходять з краю, мусимо відразу ствердити, що зазнана акція насто-

зування нових молочарень ведена не продуцентами молока і зовсім не є спрямована до піднесення добробуту села, а має на меті щось іншого. Щоб не бути голословними, наведемо уривки з документів. Запрошує член управи О. Т. Р. до організації молочарні (в районі добре просперуючої української молочарні) і стверджує у своїх листах, що: „Львовска Ізба Рольніча пшиженкла нам кредит на машини на 10—15 лят на 4 прц." і що „евентуальне бендземи просіць о субвенцєн". І тут-же „Маслосоюз, Звйонзек млечарскі рускі (??) пшистомпіли юж до вспулпраци". Ну, останній уступ певне для того, щоб легше було працювати в районі молочарні, яка є членом Маслосоюзу і Ревізійного Союзу Українських Кооператив.

У цьому випадку мотиви заснування нової молочарні зрозумілі: обіцяли кредити, може дадуть й субвенцію, отже організуймо молочарню... серед зорганізованих вже давно членів української молочарської кооперативи.

Це представники одної групи організаторів. Другі мають може ще щось іншого на меті, коли з урядової дороги *наказують* зібрати матеріяли в справах організації молочарень на терені волости і закінчують наказ: „Зазначам, же до терміновего і сродзе поуфнего залатвення справи пшивйонзуєн виньонткову дужом вагєн". Чи дійсно турботи про добробут населення (і в цьому випадку давно вже зорганізованого у добрій молочарні) тут грають ролю, коли справу організації потрібно провадити аж в такий спосіб. Чи може організатори лякаються, — і то цілком слушно, — що інтереси селян-продуцентів якраз вимагають, щоб і надалі переробляти молоко в молочарні, яку вони самі зорганізували? Тож кому тоді і для чого потрібна нова молочарня?!

В одному повіті вчительство *мусить* взятися за організацію молочарень (а в повіті давно вже працює добра українська молочарня), в другому солтиси повинні явитись на конференцію в справі заснування молочарні. — так звучать накази.

Подекуди староства ділять райони і згори заповідають українським молочарням, що вони мусять серед своїх членів у поодиноких селах *заперестати* працю, бо для тих сіл будуть якісь окремі молочарні. Тут і там не можна перенести сметанкові збірні з одної хати до другої, бо на цьому терені буде якась нова молочарня. Кому потрібна і для чого — невідомо. Тут і там референт староства чи виділ повітовий не може погодитись з тим, що молоко з „його повіту" піде до перерібки в молочарні, що є на терені другого повіту. Можемо прийти до висновку, що стоїмо перед черговим експериментом — творення молочарень згори по наказу, молочарень опертих не на дійсних потребах населення, а на кредитах, може й субвенціях. У свій час преса подавала відомости про кредити для молочарської кооперації. Сьогодні бодай знаємо, як і на що ті кредити будуть зужиті. Однаке ті спроби не нові, бо мало вже селянство тут і там змогу познайомитись з доброділйством молочарень, побудованих лиш тому, що Банк Рольни дав більші чи менші кредити. Руїни цих молочарень є ще і сьогодні, — тільки хто буде ті кредити сплачувати?

Чи зможуть ці бюрократичні безконкуренційні новотвори виконувати господарські завдання? Ми переконані, що *творяться синекури для людей, яким не залежатиме ні на розвитку тих молочарень, ні на добробуті населення, для якого нібито ті молочарні будують.* Як тільки будуть зліквідовані кредити, вони заломляться і добре ще буде, коли це не потягне за собою ще високих доплат до уділів.

Маючи сумний досвід з такою організацією молочарень, яка тепер почалась, звертаємо увагу на обовязок всіх, хто працює у селі, попередити українського селянина перед загрозою, яка насувається; не вільно йому залишити свою організацію і піти туди, де обіцюють „грушки на вербі" у вигляді дуже маленького уділу з високою відповідальністю, кредитів та субвенцій, лише для того, щоб зломити його власну організацію і для того, щоб пізніше мав він стократ заплатити за маленький уділ і за кредити і за субвенції.

Хотілось би нам, щоби цей голос перестороги дійшов у першу чергу до незорганізованого ще продуцента молока, бо віримо, що селянство зорганізоване в українській молочарській кооперації вже оцінило вартість своєї організації і на експерименти не піде.

А організаторам, які творять молочарні і — можливо — не знають дійсности, хотілиб ми звернути увагу на деякі речі. На сгрищах є богато маленьких кружалівок для перерібки молока і хоч тепер велика біда на селі, то ще мають селяни маслобойки і миски для виробу масла. Якщо там булиб оляни районізації, то проте ні українська, ні якась інша молочарня не змусить селян доставляти молоко, коли молочарня не буде оперта на потребах самого населення і коли населення не буде мати до неї довіря. І сьогодні вже спокійно можемо сказати, що до молочарень заснованих у дорозі „сродзе поуфней" ніхто довіря мати не буде. У ділянці продукції масла не підемо вперед, і можливо, що швидко консумент дістане змогу набувати масло, як і раніш, завинене в лопухове чи капустяне листя.

Чи це має бути ознакою поступу?

БЛЬОНД КЮРІ

МАТИ МОРЯКА.

Петро Нольте був моряком, справжнім моряком. Коли він ішов вузькими вуличками свого рідного села хвилястою ходою, тоді його землячки, головном дівчата, дивилися за ним прихильним зором. „Ого, Нольте вже знову вернувся", казали. Він вернувся з далекої мандрівки із своєю великою валізою та гармонією під пахою. Стяжки на його блакитній шапці розвівав весело вітер. Холітався він на боки недурно; на те він моряк і так довго ходив по кораблі. Та найважніше, що він грав чудово на своєму фортепіяні — ручній гармонії; веселі та сумні пісеньки, а найрадше нїжні і то на всі лади. Мав цей Петро 25 літ і глибокі, сині очі, що дивились із добротою на світ.

Він зупинився перед одним дімком із зеленими віконницями і квітами, що визирали з маленьких вікон, ще й старомодним садком. Зідхнув глибоко. Пять місяців тужив за цим місцем; пять місяців на чужині заступає десять. У його каюті висів календар з червоними і синіми знаками. Коли зупинявся він перед ним, то ставав дітвáком. Щовечора викреслював один день червоною рискою. Так рахував дні, що ділили його від рідної хати.

Насолоджувався хвилиною, заки відчинить двері і почує годинник на стіні та слова: „Мій коханий синочок знову тут"... Петро клячів перед великим старим фотелем своєї мами. Той самий біленький очіпок, сріблисте волосся і добрячі аж до дна мамині очі.

У кімнаті було тихесенько, тільки шум недалекої ріки доходив до хати. Петро мусів оповідати і грати на гармонії. Його пісні, старі та нові, оповідали про чужі краї та інших людей. Так плила розмова між сином і матірю, тільки їм зрозуміла, а все, що хвилювало Петра зміг він передати тонами. Тільки чутливе материнське серце його розуміло.

Заграв годинник китайськими дзвіночками. Петро глянув на маму. Вона всміхнулась так, як це робила при прощанні. Нараз почули легенький стукіт до дверей.

— Будь ласка! — крикнув син з мамою одночасно. Легесенько відчинились двері і ввійшла Карена, молодша донька лоцмана Ансельма Штура. Зупинилась ніяково при дверях і зачервонілась.

— Підійди-ж ближче Карено — сказала мама Нольте. Тиж знаєш мого Петра. Не маєш чого боятись. Сідай, прошу. Петро щось нам заграє... А твій тато де?

— Він мусів поїхати з пароплавом.

Петро мусів грати обом жінкам. Вони слухали побожно, а погляди молодих щораз частіше перехрещувались. Це була така сама музика, як та на гармонії, тільки давніша і більше ріжнородна.

Десять днів побував Петро дома, а потім мусів попрощатись. Останнього вечора проводив Петро Карену до надбережної. Маяк кидав жмутом світла по темних вуличках і віднаходив скрізь молоду пару, що йшла руч-об-руч через село, похнюплене у сні.

На другий день зрання стояла сумна дівчина над морем. Сонячне проміння, що гралось на пінистих хвилях, зачіпало теж за дівоче волосся. А в хатині, при вікні, у фотелі сиділа мама. Відїзд сина був для неї на цей раз тяжчий, ніж досі. Вона була дуже втомлена життям і відомо, що жінки моряків раніше старіються. Те, що вічно мусіла вичікувати, подвоювало її роки. Ось чула, як тепер моряцька орхестра пересилала їй від сина привіт прощальною піснею „Я мушу, мушу їхати у світ". Односельчани стояли на березі і повторяли „Той Петро знову мусить їхати".

Того самого вечора Карена прийшла до Петрової мами. Мама сказала:

— Слухай, дитинко, слухай, але не перебивай мені. Я не маю багато часу. Будь ласка, принеси мені з моєї старої комоди з верхньої шуфляди скриночку.

Карена принесла скриночку, на якій сліди було морщини часу.

А тепер сідай, дитинко, тут біля мене.

Старенька жінка положила навхрест руки на скринці. Очі її кудись полетіли вдаль так, що дівчина не відважилась навіть голосно віддихати.

— Ось тут, у цій скриночці, є всякі памятки. Памятки залишені моїм дорогим чоловіком, якого могила є десь там у морі. Є й памятки по моїм малім Петрусю, коли він був іще зовсім маленький. Але є тут іще щось, моя дитинко. Є тут листи до мого сина, які я писала до нього без дати без дня і року. Так, так, не дивись на мене такими здивованими очима. Коли мене вже не стане, тоді ти мусиш висилати ці листи до Петра. В кожній коперті є назва окремої пристані і в кожній ґазеті ти найдеш список кораблів, коли і до якої пристані вони причалюють. Що десять днів кинеш на почті один лист. Мусиш тільки завсіди вписати відповідну дату висилки... Я вже не зобачу Петра ніколи. Я відчуваю це добре і тебе залишаю на мому місці. Коли він далеко на чужині і має тяжку працю, тоді він не повинен мати ще більшої журби, бо не міг би з нікім нею поділитись. Але коли вернеться, тоді... Тоді буде краще. Твій батько, що був великим приятелем мого покійного чоловіка, займеться мною і зробить усе, що слід, а ти вже заопікуєшся Петром. Я знаю тебе, Карено. Знаю, що ти любиш Петра і знаю, що ви підходите одне до одного. Ти залишишся тут у мому домі і коли він вернеться сюди, ти зумієш злагодити його біль. Чи ти схочеш Карено віддати цю останню послугу мені і Петрові?

Карена схилила голову і поцілувала руки старенької жінки. З цих рук приняла вона разом із благословенням усю журбу за її сина.

І все сталось так, як хотіла мама Петра. Два місяці доходили до Петра листи від його мами хоч вона вже давно не жила. А коли він вернувся до дому, у вікні стояла Карена, щоб облекшити йому тяжкий удар, що впаде на нього із сумною звісткою.

Перекл. д. ж.

Дивна історія двох гімназій.

Причинок до характеристики волинських відносин.

Правдивий дух законів проф. Ст. Грабського ніде не панує так всевладно, як саме на північно-західних українських землях. На Холмщині і Поліссі нема навіть утраквістичної школи, лише виключно польська — а в останніх роках і релігію почали викладати там по польськи. Мало що краще на Волині.

ЧИ РІВЕНСЬКА ГІМНАЗІЯ УДЕРЖАВЛЕНА?

Д-р О. Назарук, вихвалюючи „творчу працю" волинських певняків і ставлячи її навіть за взірець для УНДО, між іншим покликувався на те, що удержавлено українську приватну гімназію у Рівному. Тому слід присвятити дещо уваги саме українським приватним гімназіям на Волині, щоб не ширилось баламуцтво, пропаговане „Українською Нивою" і „Новою Зорею".

Рівенської гімназії не то не удержавлено, але не багато бракувало, щоб її зліквідували. Так, як у свому часі зліквідували білоруську гімназію у Вильні. Одного гарного дня приїхав до Рівного „сам" Певний і скликав надзвичайні збори у справі гімназії. Запросив на нараду 17 учителів середніх і народніх шкіл та 11 громадян і виложив перед ними проект шкільної кураторії про те, щоб нижчі кляси української гімназії злучити з польською державною гімназією. При цій польській гімназії мали в той спосіб повстати паралельні кляси, але не чисто українські, лише ...утраквістичні. Отже подвійний утраквізм, про який навіть сам проф. Ст. Грабський не доглупився! Цього було забагато навіть для спеціяльно дібраних членів зборів: Пан Певний перетягнув струну і несподівано для нього полились промови проти такого і всякого утраквізму. Навіть новоспечений посол-священник Волков, не зорієнтувавшись у ситуації, вшкварив панегіричну промову на честь приватного рідного шкільництва. Петя Певний поспішив відкликати свій не свій проєкт і запропонував вибір комітету, якому передали справу.

Пробували ще інших способів. У деяких батьків учнів гімназії поліція перевела трус, очевидно, без ніякого успіху: але успіх той, що сам факт переведення ревізії кидає в очах деякого тінь на тих громадян. Далі „Wołyń", орган волинського воєвідства, зі свого боку хотіла вплинути на управу рівенської гімназії, та зробила їй закид, як вона сміла відмовитись від такої принадливої пропозиції кураторії. І управа гімназії мусіла виправдуватись, хоч не дуже зручно, про що зрештою була вже мова на сторінках „Діла". На разі затихло з рівенською гімназією... до чергового наступу.

НЕДОЛЯ КРЕМЯНЕЦЬКОЇ ГІМНАЗІЇ.

Зате йде чинна акція у справі другої української приватної гімназії у Кремянці. Кремянецька гімназія, як відомо, заснована у 1918 р., як державна, від 1919 р. (і досі) є вже приватною. Довший час вона користала з прав, хоч і неповних, державних гімназій. Але в 1934 р. відібрали гімназії ці права. Цікава була причина цього рішення; — брак відповідно улаштованих наукових кабінетів, бібліотеки та робітні! Чи у часі економічної кризи взагалі можна ставити збільшені домагання приватній українській гімназії, коли сама держава виказала своє безсилля організувати народнє шкільництво і цим не сповнила свого конституційного обовязку? Зокрема дивоглядним було таке розпорядження спеціяльно на Волині, великій українській території зі славетнім культурним минулим (Острізька академія), де тепер на диво аж 70—80 відсотків населення творять неграмотні, де на 80 відсотків українців держава не спромоглась створити досі ані одної державної української гімназії, де всюди одні тільки польські гімназії. А в самому Кремянці тих польських гімназій навіть дві — одна державна, а друга самоуправна, що істнує чейже за гроші українського, а не польського населення. Але як-небудь, гімназія таки виконала у 1935 р. вимогу шкільної влади, бо і сама до того прямувала. Чи коли відпала причина, то щез і наслідок? Це так тільки у льогіці, бо у волинській практиці інакше. **Гімназії не привернули прав.** Зате посипались на неї інші благодати. Як тільки розпочався цей шкільний рік, кураторія перенесла учителя математики і фізики українця Ярослава Гладиша до Луцька, а учителя співу Чмира, теж українця, до Любомля. Відразу не стало двох учительських сил. Ще дивніше, що не було змоги заповнити цей брак. А гімназія робила у тому напрямі просто героїчні зусилля. Тільки на посаду вчителя фізики і математики гімназія запропонувала п. Сливку, українця, а на інші вільні лекції представила самих поляків: на спів — пана Оська, учителя кремянецького ліцею; на ручні праці — п. Бобовську, що вчить також у ліцеї, а на гімнастику — п. Таргонського, що вчить у кремянецькій духовній семинарії і досі кілька років вчив вже в українській гімназії. Однак кураторія не затвердила цих кандидатур, а на всі запити, в тім і депеші, не відповідала. Тому впродовж І-го півріччя не було у гімназії лекцій фізики, географії, природи, співу, ручної праці і гімнастики. А на друге півріччя ще не буде, здається, в українській гімназії лекцій української літератури, бо учителька Орлівська дістала повідомлення з кураторії, що вона вже далі не може викладати, бо кінчається 4-літній час дозволу їй на навчання без кваліфікацій. П. Орлівська поїхала до кураторії до Рівного і... стала учителькою української мови у рівенській українській гімназії.

У повній гармонії з історією учительських посад стоїть справа концесіонера кремянецької гімназії. Є ним п. Міляшкевич, що хоче за всяку ціну позбутись цього тягару, хоч би і коштом закриття гімназії. Коли напр. у цьому році гімназія запропонувала директорство п. Пекарському, то п. Міляшкевич відрадив йому приймати посаду тому, що положення гімназії тяжке та його можуть стрінути неприємности. А спроби громадянства взяти на себе концесію досі не вдались, хоч вже 4 роки лежить у рівенському окружному суді статут відповідного товариства. Другий статут іншого товариства, що внесли його до староства літом 1935 р. такі певні люди, як посли Скрипник, Бура, Серафимович і Власовський, секретар волинської духовної консисторії, теж не полагоджений.

Ще інші чинники впряглись до справи буття гімназії. Магістрат, що досі у буджеті ухвалював субсидію на 1500 зол. на гімназію, у цьому році з трудом вставив лише до буджету позицію 1000 зол., але з яким характеристичним внесенням: запитати кураторію про те, чи українська гімназія у Кремянці має рацію екзистенції. Але не очікуючи відповіди, магістрат робить натиск на власника будинку, в якому міститься гімназія, щоб він розвязався з гімназією, тоді там помістять народню польську школу! Рівночасно дирекція польської самоуправної гімназії силкується перетягати учеників української гімназії до себе, обіцяючи зменшити шкільну оплату. А на довершення біди, частина української інтелігенції не піддержує рідної гімназії, посилаючи своїх дітей до польських шкіл. Найцікавіше, що це роблять українські „педагоги"-учителі: Литвиненко, Скибинецький, Кульчинський, Веселовський та., предсідниця „Союзу Українок" п. Волосевич.

Своєрідні умовини життя на Волині — це правда, але чому нема єдности у справі одинокої української гімназії серед українського громадянства, це трудно збагнути. У кожному разі не можна людської слабости використовувати, як аргументу проти української гімназії, бо ніколи не можна довести, що природною річчю є те, що українські діти вчаться у польській, а не в рідній, українській школі. І ніколи не стане природним явищем те, що на всій великій простором і минулим Волині нема ані одної державної української гімназії, а приватні засуджені на ліквідацію.

Як відбулось зібрання Ради Білоруської Християнської Демократії.

Білоруська Християнська Демократія скликала на 19. січня ц. р. засідання Ради в справі зміни своєї програми. У помешканні Білоруського Інституту Господарства й Культури у Вильні зібралося 25 членів Ради. Зявилась поліція і, сконтролювавши партійні виказки всіх присутніх та переписавши собі „на памятку" адреси й назвиська членів Ради, списала протокол, у якому ствердила, що все відбувається згідно з приписами закону про збори. Але збори все таки розвязала. Тоді вислано делегацію до староства і воєвідства. Розмови делегації тривали 4 години, але ніякої конкретної відповіди не дістали. Тимчасом члени Ради і поліція терпеливо чекали на поворот делегації. Після того члени Ради засіли до спільного обіду. На час обіду поліція покинула була помешкання, але скоро вернулась та оголосила, що на обід дає 1 годину часу, а засідання Ради у цьому місці і в цей самий день не може відбутися з огляду „на публичну небезпеку". Цікаво, що не міг відбутись там-же і відчит о. В. Годлевського на тему: „Джерела до історії Білорусі", що був визначений на 5. год. попол., але вже з „формальних мотивів". Тепер члени Ради Білоруської Християнської Демократії ломлять собі голову над тим, як це так швидко мотиви публичної небезпеки перетворились у формальні та які з них сильніші.

Напрямні мадярської політики в експозе Канії.

БУДАПЕШТ, 14. 2. ПАТ. Вчора виголосив міністер закордонних справ Канія довшу промову того самого змісту на засіданні комісії закорд. справ, рано у палаті послів, а пополудні у вищій палаті. Він поділився перш за все вислідом своїх розмов з представниками британського й інших урядів та обговорив становище англійської публичної опінії до абісинської справи, а льояльного уряду — до держав европейського суходолу. Опісля пригадав Канія мадярське становище до плянів реорганізації Наддунайщини. Він готов — на засаді рівноправности — розглянути всякий проєкт, що дався би погодити зі справедливими інтересами Мадярщини. Ці зобовязання зрештою не можуть замкнути справедливої мирної еволюції ані виходити поза межі мирних трактатів. Згадав теж про охорону мадярської меншини у сумежних державах. Обі комісії підтримали політику уряду.

—o—

Що діється в СССР.

ПРИГОТУВАННЯ ДО ВЕСНЯНИХ ЗАСІВІВ.

„Правда“ із 6. ц. м. обговорює справу постачання штучних погноїв для колхозів і совхозів. На залізничих стаціях нагромадилися великі запаси штучних погноїв. У київській окрузі на стаціях лежить 10.920 тон, у винницькій 2.874, курській 5.875 і т. д. Ці погної лежать під відкритим небом, на мокрій землі, а на одній стації біля Ташкенту 2.000 тон штучних погноїв лежить під залізничим насипом. У числі з 5. ц. м. „Правда“ принесла допис із Вороніжа про запаси засівного зерна, перевірку його якости і виміну зерна, що не надається до засіву, на кращу якість. Автор стверджує, що у більшості районів немає навіть половини потрібного засівного зерна. При перевірці ледви третина відповідала вимогам. (РО).

НЕДОМАГАННЯ ШКІЛЬНИЦТВА НА СОВ. УКРАЇНІ.

В Києві розпочалася 7. ц. м. сесія центрального виконного комітету УСРР. На денному порядку стоїть справа шкільництва на Україні. Сесію попередила конференція в центр. комітеті КП(б)У. про шкільні справи. В нарадах брали участь Косьор і Любченко. Реферат виголосив заступник комісаря освіти Хвиля, що зясував найважніші недостачі української школи і низький рівень знання серед учительства і недостачу проводу від відділу народньої освіти. (РО.)

НИЗЬКИЙ РІВЕНЬ ОСВІТИ У ВЧИТЕЛІВ.

„Ізвестія“ згадують про важну постанову комісаріяту освіти, який зажадав, щоб у випадках недостаточного правописного знання у вчителів середніх шкіл, що покінчили педагоґічний інститут, відобрати їм дипльоми. (РО.)

ПЕРЕВІЗ ПАЛИВА ДЛЯ ПАРОВОЗІВ.

Совітська преса нотує критичне положення, в якому знайшлося постачання палива для паровозів, що огріваються ропою. Для перевозу цього палива нема ані цистерн, ані бочок. У перших трьох місяцях ц. р. заведення тяжкого промислу повинні були випродукувати 1.500 цистерн і 100 тисяч бочок. Досі не виконано на 1 проц. цього пляну. Заведення не мають сирівців, яких не дістають від інших доставців. (РО.)

КРИТИКА СОВІТСЬКОЇ МУЗИКИ.

Найвизначнішим совітським композитором уважали большевики в останніх часах молодого музика Шостакевича, автора опери „Катерина Ізмайлова“, яку совітська преса оцінювала як найвищий осяг революційної музики, сатиру на минуле і реалістичний вислів почувань мас. „Правда“ з 28. м. м. несподівано відмовила всяких прикмет цьому творові, називаючи оперу Шостакевича какофонією. Похід „Правди“ проти Шостакевича триває дальше. В числі із 6. ц. м. ще гострішій критиці піддано його балет „Ясний ручай“. Цей балет іде вже віддавна на совітських сценах, подібно як згадана опера. Цілковита зміна наставлення супроти композитора та його праць стоїть у звязку з новим курсом совітської політики в ділянці культури, що хоче навязати контакт з клясичними творами і пустити в забуття твори, які повстали в часі першої пятилітки. (РО).

З орґанізаційного руху.

Повітове зібрання УНДО в Рудках.

4. ц. м. відбулося повітове зібрання УНДО в Рудках. Не зважаючи на непогоду й утруднену наслідком того комунікацію, зібралися в салі „Народнього Дому“ численно представники всіх громад Рудеччини та вщерть виповнили салю, так що деякі спізнені представники не могли вже підчас нарад дістатись на салю. Такого численного політичного зібрання в Рудках давно не було.

Зборами проводив о. декан *Ігнатій Галушка*. Посол округи д-р *Степан Витвицький* виголосив двогодинний реферат про політичне положення українського народу, про політичну тактику та діяльність УПР і про наші чергові завдання під сучасну пору. Зібрані слухали промови свого посла з великим зацікавленням і прийняли її рясними оплесками, після чого о. сов. *Гадзевич* іменем зібраних подякував послові Витвицькому за неї, ставляючи одночасно внесення, щоб висловити довіря і признання для УПР.

У річевій дискусії, яка розвинулась на порушені референтом теми, промовив перший Михайло *Петрівський*, господар з Вощанець, завзиваючи всю українську інтеліґенцію рудецького повіту до обеднання та до живішої як досі, народньої праці. Михайло *Голинський*, господар з Підгайчик, промовляв за поширенням організації „Сільського Господаря“ та скупченням у ній всіх хліборобів добачуючи в тому основу нашої господарської сили. О. *Гуль* запитував, чому досі ще не рішився польський уряд на офіціяльне введення української назви, якою називається наш нарід, домагався признання урядом субвенцій на діяльність „Сільського Господаря“, „Просвіти“ і дитячих садків, заведення явности шкільного плебісциту і привернення українських шкіл там, де вони згідно з вислідами плебісциту і з рішенням Адміністраційного Трибуналу повинні бути заведені. Стефан *Чайковський*, господар з Колбаєвич, запитував, чому досі відповідними урядовими обіжниками, згідно з законними постановами, не введено української мови в самоврядуванні і в зовнішніх вивісках самоврядних установ. Юрко *Пастернак*, господар з Загіря, накликав до найінтенсивнішої масової праці в „Сільськім Господарі“ та напятнував тих кириниників з большевицького табору, які ту роботу на терені повіту перепиняють; вкінці висловив повне признання і довіря селянства до УПР. Осип *Нирка*, господар з Бенькової Вишні, жалувався, що учителі перетягають нашу шкільну молодь обовязковою участю в надпрограмових аматорських шкільних виставах, а понадто домагаються від тоїж молоді оплат на улаштування таких вистав. О. *Городиський* звернув увагу на непошанування адміністраційною владою прав української мови, які прислуговують нашим душпастирям у їх кореспонденції з владою, підніс домагання, щоб покликано українських учителів до українських шкіл, питав, коли будуть зреалізовані українські домагання до польського уряду, бо вже крайня пора їх здійснити. О. дек. *Галушка* висловив признання послові Витвицькому за його дотеперішню діяльність і подякував УПР за її працю в краю і парляменті; при цьому висловив домагання, щоб УПР довела до негайного зреалізування наших національних домагань та візвав усіх присутніх до скріплення організації УНДО і до подвоєної праці у всіх ділянках нашого національного життя.

Зібрання одноголосно ухвалило признання і повне довіря УПР. У другій резолюції зібрання візвало ціле громадянство повіту до збільшення і скріплення нашої праці по всіх наших національних установах, зокрема до масового членства всіх наших хліборобів та постійної і систематичної праці в „Сільськім Господарі“. Вкінці теж одноголосно ухвалено отсю резолюцію: „Зібрані на політичній нараді УНДО в Рудках дня 4. лютого 1936. р. домагаються виконання в найближчому часі домагань, поставлених УПР до польського уряду, заявляючи, що без того виконання не може настати нормалізація українсько-польських взаємин“.

З черги приступлено до вибору Повітового Народнього Комітету (якого досі не було) в Рудках. У склад ПНК увійшли: о. Онуфрій Гадзевич, парох Рудок, як голова та отсі члени: о. Микола Бобровський з Коропуже, о. дек. Ігнатій Галушка з Загіря, Гринько Гайдуківський, господар з Колбаєвич, Іван Голинський господар з Підгайчик, о. Ярослав Захарясевич з Подолянець, Петро Іванишин господар з Угерець Винявських, Михайло Кулиняк, господар з Бенькової Вишні, Осип Нирка господар з Бенькової Вишні, о. Степан Онишкевич з Купнович, Юрко Пастернак, господар з Конюшок Сімянівських, Степан Чайковський з Колбаєвич. Відспіванням національного гимну збори покінчились.

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ.

— **Німецьке становище до франко-совітського пакту.** Авас подає з Берліна: В німецьких політичних колах заявили, що Німеччина зовсім не думає протестувати проти французько-совітського пакту. На думку націонал-соціялістичних кругів, всяку німецьку інтервенцію у цій справі могли б уважати в Парижі вступ в наш у внутрішню політику Франції.

— **Англія не відступилаб ніякої кольонії.** Британський міністер кольоній Томас заявив, що англійський уряд не розглядає і не має наміру брати під увагу можливости відступлення будьякої території комунебудь, головно Німеччині.

— **Чеський премієр подорожує.** Премієр Годжа відбув вчора рано конференцію з премієром Сарро; сьогодні вечором виїздить до Праги. На основі інших чуток мав би він відвідати Муссоліні та обговорити справи, зв'язані зі співпрацею між державами, які підписали римські протоколи та Малою Антантою. В політичних кругах Праги говорять, що міністер Годжа, підчас побуту в Парижі, обговорював справу поїздки президента Бенеша до столиці Франції. Ця поїздка відбудеться щойно після того, як він вернеться з Будапешту.

— **Добрий засіб проти безробіття.** Мадярський міністер рільництва проголосив декрет, яким заборонює в 1936 р. вживати машин підчас кошення та жнив. Всю цю сезонову працю мають виконувати руками, щоб тим чином дати працю безробітним.

— **Морська конференція.** Між членами морської конференції в Льондоні дійшло до порозуміння, що числа учасників конференції не збільшать і що інших великодержав не запросять до участи в нарадах. Порозуміння матиме характер морського договору 4-ох великодержав. Британський уряд має подбати, щоб ще цього року до цього договору приступили й інші заінкавлені морськими справами великі держави, приєднати головно Японію, а дальше — Німеччину та СССР.

„Війна без формального виповідження" на Дал. Сході.

500 ЯПОНЦІВ ТА МАНДЖУРЦІВ ПЕРЕЙШЛО МОНГОЛЬСКИЙ КОРДОН.

МОСКВА, 14. 2. ПАТ. „Тасс" подає: Передвчора рано японсько-манджурський відділ в силі 500 вояків на 20 самоходах з гарматами, кількома скорострілами, 2 танками та 2 літаками заатакував монгольську прикордонну станицю у Бумондерсу, 7 кільометрів від кордону. Після короткого спротиву монгольська залога відступила перед пятикратно сильнішим ворогом. Переслідуючи її, манджурці загналися понад 10 кільометрів від кордону, доки монгольські резерви їх не відкинули. Монголи втратили — наскільки вірити „Тассові" — 1 убитого та 7 ранених, манджурці понад 10 убитих та 20 ранених. Монгольський уряд запротестував перед манджурським та зажадав кари для виновників.

ВОЄВНИЧИЙ ТОН.

ТСІН-КІНГ, 14. 2. ПАТ. Представник манджурського міністерства закордонних справ уважає передвчорашнє бомбардування Оклягодки большевицькими літаками „війною без формального виповідження". Манджурський уряд трактує подію поважно і зареагує так, як уважатиме за відповідне.

Д-Р ВОЛОДИМИР ЗАЛОЗЕЦЬКИЙ.

МОДЕРНІЗМ І ВІЗАНТИНІЗМ.

(На мистецькі теми).

Новітнє мистецтво вживає залюбки поняття органічних стилів у минулих століттях для означення певних явищ у сучасному мистецтві. Не булоб нічого злого в тім, якби покликуючись на історичні стилі можна цим було ясно означити відношення сучасного мистецтва до старого т. зв. його споріднення або відмінність від старих історичних стилевих явищ. Ось напр. експресіоністичні течії існували вже нераз в минулих мистецьких періодах і щойно з такого порівнання можна би довідатись, як основно ріжниться новітній експресіонізм від середньовічного експресіонізму. Як у середньовічному мистецтві експресія т. зв. метафраза чи там мистецька метаморфоза дійсности служили певним надприродним цілям — так і в новітньому мистецтві мистецька метаморфоза дійсности стала самоціллю...

Також і у нас прийнялася ця звичка уживати для означення певних явищ новітнього мистецтва означень історичних стилів, які колись у нас діяли, як напр. деякі модерністичні течії називають візантинізмом або відродженням візантійського мистецтва.

Можна би це явище відродження традицією освяченого візантійського мистецтва у нас тільки повитати. Булаб це ознака, що відроджується у нас стара мистецька культура, з якої вийшли колись у процесі ріжних національних диференціяцій найліпші витвори духа українського мистецтва. Відповідав би цей процес відродження українського традиційного мистецтва певним глибоко вкоріненим органічним процесам — як вислів загального духового відродження. Українське духове життя моглоб тоді, після очищення з усіх механічно принятих у більшій або меншій мірі інтернаціональних налетілих культурних впливів — звернутися до правдивого, нічим чужим нескаламученого „кастилійського джерела" мистецької творчости. Розуміємо під тим не невільниче наслідування старого, а творчий процес відродження, творчий процес, який на наших землях уже нераз відбувався — як ось напр. у добі могилянських реформ.

Одначе помиляється той, хто думає, що модерністичне мистецтво і історичний візантійський стиль можна так легко із собою получити. Нема сумніву, що новочасні мистецькі течії можуть послугуватись тою чи іншою сторінкою візантійського мистецтва, певне теж, що інтелектуалістичний спосіб підходу до візантійського мистецтва дозволяє йому „з розпаленим умом, але з серцем холодним як лід" наслідувати твори візантійського мистецтва, але це не буде мати нічого спільного з правдивим відродженням візантійського мистецтва.

Дійсне відродження — себто творчий процес відродження вимагає такого самого горіння, як це, яке зродило колись даний стиль. І з тої простої причини не можна ніяк погодити факту відродження візантійського мистецтва і віддання його рівночасно на послуги пролетарської культури, як це бачимо напр. в творчости Михайла Бойчука в Радянській Україні. Переймаючи певні формальні проблеми візантійського монументального мистецтва згаданий радянський мистець послуговується ними при розмальованні вагітпароплаву „Більшовик", розписах Луцьких касарень у Києві, прикрасах до V-того Зізду Рад, замовлених на запрошення уряду УСРР та ін. — отже при самих працях звязаних з офіціяльною пропагандою большевицьких ідей. Признаємо як додатнє явище, коли бачимо, що Михайло Бойчук запозичає певні формальні проблеми мистецькі з візантійських композицій, але не можемо цього назвати відродженням візантійського мистецтва, бо візантійське мистецтво із своїм релігійно-метафізичним змістом ріжниться так основно від масового ширення матеріялістичних ідей пролеткультури, що одно з другим ще менше можна погодити, як ворожі стихії в природі. Тому для нас є незрозумілим, як п. Марія Пеньковська в своїй статті „Ярослава Музика, з нагоди виставки її творів" (Жінка, ч. 24, 1935) твердить, що Бойчукізм „як найвизначніша сучасна українська мистецька течія..." „прагне відродити традиції найкращої доби української пластики — візантійської, яка у нас задержалась понад 6 століть — і приняла своєрідні форми. Ця течія (т. з. Бойчукізм) має найбільше даних і прикмет українських стилевих особливостей, тому безперечно заслуговує на назву школи українського мистецтва. Це поняття (т. з. Бойчукізму) у нас неімовірно викривлене невідповідальними дописувачами з кол школи Новаківського та дилетантами". Так само незрозумілим є погляд авторки згаданої статті, що п. Музикова „не пішла шляхом Бойчука і його школи, хоч взяла багато з мистецької суті української ікони, взагалі виросла на візантійськім мистецтві, як на одній з більших і глибших мистецтв людства".

Межи модерністичним малярством п. Музикової і мистецтвом візантійським є хоч інша як між „Бойчукізмом" і історичним візантійським мистецтвом, але не менша прогалина. Бо подібно як большевицькі ідеї тяжко погодити із зовсім відмінним по своїй суті візантійським мистецтвом — так і не може бути природного звязку між конвульсивними корчами і вічно ферментуючим експериментуванням модерністичного інтернаціонального західньоевропейського мистецтва і дозрілим та опертім на маєстатичности форми і змісту візантійським мистецтві.

Тому треба з великою обережністю ставитися до таких порівнань. Саме таке неясне пересмішування мистецьких понять вносить плутанину.

Та коли йде про дійсне відродження візантійського мистецтва, а не тільки про поверхов-

ЧИ СПРАВДІ БУЛИ БОЛЬШЕВИЦЬКІ ЛІТАКИ НАД ОКЛЯГОДКОЮ?

ТОКІО, 14. 2. ПАТ. Відпоручник японського міністерства закордонних справ заявив, що у звіті, який він одержав, не було згадки про участь большевицьких літаків у бою під Окляґодкою. Не непокоїть його також вище подана заява з манджурської сторони. На його думку ходить лише про пропаґандивну акцію.

БОЛЬШЕВИКИ МАСОВО ВИСЕЛЮЮТЬ ГРОМАДЯН ЯПОНІЇ.

ТОКІО, 14. 2. ПАТ. Аґенція Домеі повідомляє: Всім громадянам Японії у Владивостоку большевицька влада відмовила права на дальший побут. Вся японська кольонія, крім урядовців японського консуляту та їх родин, мусить покинути Владивосток до 20. лютого ц. р. Інтервенція японського консуляту була безуспішна. Большевики виселили урядовців філії транспортового т-ва „Кокусаі" з Владивостоку. Урядовці приїхали вже до Японії, бюра товариства у Владивостоці замкнені.

—о—

ЗАМЕРЗЛО 38 ОСІБ.

СТАМБУЛ, 14. 2. ПАТ. Підчас метелиці у Тракії замерзло 38 осіб. На морях Чорнім та Озівськім буревій припинив комунікацію. 6 большевицьких кораблів у небезпеці, три з них буревій жене до берегів Румунії. В Одесі припинили мореплавбу.

не запозичування з тої чи іншої сторінки візантійського мистецтва і зужиткування її для цілей тому мистецтву протилежних — то на нашу думку найглибше його відчув досі незрівняний Петро Холодний в його монументальних творах, фресках та іконах каплиці Богословської Академії, вітражах та малюнках Волоської церкви у Львові та інших подібних працях. Ці його твори вказують на те, що його можна сміло зачислити до перших дійсних обновників візантійського стилю у нас. Його безперечна історична заслуга лежить саме в тім, що у нього зміст і форма візантійського мистецтва віддані на зображення того, чому ввесь час служило історичне візантійське мистецтво, а саме на передачу певних незмінних вічних правд метафізичного порядку обявлених релігією. Тільки в часах загального занепаду може зродитися думка, що можна ту чи іншу мистецьку течію без її глибокого відчування та розуміння перенятн. Але правдиве мистецтво не є блискучою поверхнею річей, а є відчуванням суттєвости річей, тому вимагає передачі суцільної людини. Нині особливо вимагає воно повного відродження людини. Без цього відродження і без органічного пережиття (історично і природню даного цій людині) світогляду не можна уявити собі теж відродження старого традиційного візантійського мистецтва в новітній добі. Не можна бути в одного боку інтернаціональним модерністом або інтернаціональним прихильником пролеткультури і рівночасно відроджувати візантійське мистецтво, бо одно виключає рішуче друге.

Можемо тут покликатись на влучний висказ англійського естета-фільософа Джона Раскіна: „Дійсно досконале мистецтво є те, яке йде з серця і обіймає всі шляхотні настрої, до яких долучується хоч підпорядкований серцю розум і — хоч підпорядкована серцю і розумові людська рука і в той спосіб видає з себе і проявляє собою цілу людину".

80-ліття заслуженого діяча.

Дня 16. ц. м. президент Краєвого Господарського Т-ва „Сільський Господар", о. мітрат *Тит Войнаровський*, кінчить 80 літ свого життя. З цим святом сходиться теж 55-ліття його священства і 20-ліття від часу, коли він уперше став проводником „Сільського Господаря".

Шановний Ювилят уродився 16. лютого 1856. р. в Ляцькім Шляхотськім, пов. Товмач, де його батько був священиком. Рідня Ювилята це один із найстарших українських родів. Один з його предків був найближчим приятелем і дорадником гетьмана Івана Мазепи. Після битви під Полтавою він мусів утікати з Наддніпрянської України і поселився в Галичині. Від нього теж походить рід Ювилята.

Ювилят ходив до гімназії у Станиславові, богословію докінчив у Львові. Потім одружився та висвятився в 1881 р., одначе скоро повдовів. Його душпастирську працю в краю памятають наші люди ще дуже добре: перше його душпастирське місце було в Олеші, в р. 1883., в Колодіївці, до 1885. р. (один рік) працює при архикатедральнім храмі св. Юра у Львові, в 1888. р. стає парохом Пядик коло Коломиї, в р. 1889. переходить до Торопівець, а в 1890. р. до Балинець, де працює рівно 20 літ — до 1910. року. Цей шлях 30-літньої душпастирської і народньої праці в краю приносить Ювилятові все нові й нові заслуги на народній і церковній ниві, які сьогодні є лавровими листками у вінку його 80-літніх уродин.

В 1910 р. переходить Ювилят до Львова, де став крилошанином гр.-кат. митрополичої Капітули та адміністратором столових дібр Експ. Митрополита. В 1929. р. Свята надав Ювилятові почесть апостольського протонотаря і мітрата. Таким був довгий шлях праці і заслуг Ювилята на церковному і релігійному полі.

Незрівнані його заслуги для народу на політичному й господарському полі. Мрія його — дати нашому хліборобові освіту і землю. Освіту ширив, де міг: у селах, де душпастирював, були не тільки найкращі читальні та інші народні установи, але й вийшло звідти багато інтеліґентів, синів хліборобів, з яких неодин завдячує Ювилятові те, чим сьогодні є. Він поміг неодному убогому хлопцеві вийти в люди, а коли став послом до австрійського парляменту, то без вічної проволоки віддав усі свої посольські доходи на „Рідну Школу".

В другій ділянці, господарській, старався Ювилят передовсім на те, щоб якнайбільше шляхоцької землі дісталося в руки наших селян. Ювилят розпарцелював поверх 37.000 моргів двірської землі та дав працю й можливість проживання коло 10.000 селянським родинам, або інакше: замісць фільварків повстало стільки селянських господарств, що з них можнаб легко скласти 15 великих сіл. Та при цьому треба зазначити, що Ювилят старався, щоб це поле було дешеве та щоб селяни не обдовжувалися при купні землі.

Але не бракувало Ювилята і при іншій громадській праці: наші господарські установи добре знають його працю, а деякі завдячують йому своє істнування. Тому, коли треба було проводника „Сільському Господареві", то керму взяв у руки Ювилят.

Ювилят має за собою теж чималу наукову діяльність. Зпід його пера вийшла ціла серія праць на господарські теми, не тільки по українськи, але й у інших мовах. У признанні цих наукових заслуг іменувала його почесним доктором економічних наук у 1931. р. Українська Господарська Академія в Подебрадах.

На праці і важкому труді пройшло довголітнє життя Ювилята. До сьогодні веде він „Сільський Господар", веде великі господарські справи митрополії, цікавиться долею нашого селянства, яка йому була все така близька і дорога. Тож у цей день, коли Президентові-Ювилятові минає 80 літ життя, яке провів і проводить дальше у праці для українських хліборобів, бажаємо йому ще довгих літ життя та дочекатися сповнення його молодечих мрій, яких ніколи у своєму житті не тратив з очей.

Становище Америки до санкцій.

ВАШИНГТОН, 14. 2. ПАТ. Держ. секретар Тулл здержався від заввак на тему звіту експертів Ліґи Націй, заявляючи, що політику Злучених Держав нераз зясовував. У міродатних колах уважають, що держ. департамент здержиться від якихнебудь кроків, заки конґрес не прийме нового закону про невтральність.

ШУКАЮТЬ ВИХОДУ З КАБІНЕТНОЇ КРІЗИ.

АТЕНИ, 14. 2. ПАТ. Кружляють чутки, що Демерціс радить королеві скликати парлямент, якщоб переговори між лібералами та людовцями не дали успіху. При виборі предсідника парляменту виявилося би відношення сил у ньому.

Жиди готовляться до нового „виходу з Египту".

СТ. ЛУЇС, 30. січня. Тут зібралися провідники американського жидівства на конвенцію краєвої ради жидівських федерацій і добродійних фондів. Вони мають передискутувати справу виходу з Німеччини всіх жидів так, як колись вийшли з Египту під проводом Мойсея на 40-літню скитальщину по пустині. Провідники дають цікаві порівнання з біблійним виходом жидів. Тоді треба було мандрувати 40 літ, щоб осягнути свою ціль. Тепер чоловіколюбні жиди в Анґлії й Америці мають приготовити мапу для випровадження жидів з Німеччини. Коли цієї мапи, фондів не буде, справа жидівська буде погребана. Ту думку розвинув сер Герберт Самюель, що прибув в Анґлії через Ню Йорк. Як обіцяну землю для жидів Самюель вказує знову на Палестину.

Пять людей засудили на смерть.

ХАБАРОВСЬК, 30. січня. Совітський далекосхідний воєнний трибунал засудив на кару смерти пятьох людей, що старалися підготовити дорогу для інтервенції держави Манджу-Ко. Був це шпигунський ринґ, під опікою Японії. Змовники проголошували ідею „поправи совітського краю при помочі чужих баґнетів". Між засудженими на смерть був і провідник бунтарів, Ерні Семено, що організував ватагу в Харбіні. Він перейшов совітську границю, щоби підготовити акцію. Інших засудили за нищення залізничих рейок та виконування інших актів саботажу.

Довкруги розвязання „Аксіон Францез".

РЕВІЗІЇ Й АРЕШТУВАННЯ СЕРЕД ПРАВИЦІ.

ПАРИЖ, 14. 2. ПАТ. Слідство почалось. У редакції щоденника „Аксіон Франсез" перевели ревізію, що тревала від год. 17.45 до 23. Кабінет Льва Доде опечатали; він сам з частиною членів редакції вийшов перед кінцем ревізії. Начальний редактор Моріс Пюжо заявив, що документи, які забрала поліція, безвартісні, бо довірочні находяться у безпечному місці. Протоколу ревізії не підписав, протестуючи проти „замаху на свободу преси". Нинішнє число „Аксіон Франсез" появилося нормально. Поголоски про ревізію у помешканнях Морра та Доде виявилися неправдивими, врештою не виключене, що вони відбудуться нині.

ЛІВІ ГУЛЯЮТЬ БЕЗКАРНО.

ПАРИЖ, 14. 2. ПАТ. Вчора вечором вдерлися до домівки „Аксіон Франсез" коло 20 членів „Людового Фронту"; між ними та присутніми націоналістами прийшло до бійки. Поліція нікого не арештувала.

Чи розвязання „Аксіон Франсез", організації сильної та впливової, промине без наслідків? Здається, що Франція входить у період затяжних внутрішніх ускладнень.

При першій чарці **вівця**, при другій лев, при третій **свиня**. — (Талмуд).

Українське Протиалькогольне Товариство „Відродження".

Еміґраційні справи.

ВІЗИ ДЛЯ РОДИН, ЩО ЇДУТЬ ДО АРГЕНТИНИ НА ОСНОВІ ПОКАЗОВИХ СУМ.

Генеральний аргентинський консулят у Варшаві узгіднив з Е. С. основу, на якій будуть видавані візи хліборобським рідням, які їдуть до Аргентини на основі показової готівки (1.500 папірових пезів). Згідно з арт. 4. аргентинського еміграційного декрету до родини можуть бути зачислені рідні брати й сестри до 21 р. життя, голови родин або їх жінки. Ті особи можуть дістати візи на в'їзд до Аргентини без обовязку виказуватись окремими сумами на показ. Зате мусять мати відповідні документи, що давалиб певний доказ їх спорідження. Хлібороби понад 21 літ мусять виказатись готівкою. Точні пояснення можна дістати безплатно в Е. Домі у Львові, вул. Вишневецьких ч. 4.

ПОДІЛ ТЕРИТОРІЯЛЬНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ НІМЕЦЬКИХ КОНСУЛЯТІВ У ПОЛЬЩІ.

Особи, що живуть на терені воєвідства: варшавського, люблинського, поліського, волинського, новгородського і виленського, дістають візи в німецькім консуляті у Варшаві. Особи, що живуть у воєвідствах: львівськім, станиславівськім і тернопільськім, дістають візи в німецькім консуляті у Кракові. Хто має поіменне візвання і контракт праці на виїзд до Німеччини, повинен звернутися по ближчі пояснення до Е. Дому, Львів, вул. Вишневецьких 4.

НОВИНКИ.

— **Піврічні пописи елевів Вищого Музичного Інституту ім. Лисенка у Львові** відбудуться в днях 17 лютого (понеділок) в год. 17-тій в малій салі Муз. Тов-а (нищі і середні роки), 20. лютого в год. 20-тій у великій салі Муз. Т-ва (вищі роки і концертовий курс) і 24 лютого в год. 19-тій в малій салі Муз. Тов-а (середні роки). Вступ вільний. Програмка 50 сот. Пописи елевів кляс ритмічної гімнастики і мистецької деклямації відбудуться з початком березня.

— **Відкриття посмертної вистави Ол. Новаківського** відбудеться в неділю 16. ц. м. в салях Музею Наук. Т-ва ім. Шевченка. Початок: год. 12 вполудне.

— **„Східні й західні впливи в українській Церкві".** Виклад на цю тему виголосить проф. д-р Микола Чубатий у неділю 16. ц. м. в салі „Української Бесіди" у Львові, Рутовського 22. Початок в год. 6. веч.

— **Академічні Вечорі в Дрогобичі.** На взірець львівських „Академічних Вечорів" зорганізували оо. Василіяни в Дрогобичі прилюдні виклади. В неділю 16. ц. м. відбудеться виклад про явища стигматизації у Насті Волошин. Прелеґент о. д-р Г. Костельник зі Львова.

— **Театр „Колісею".** В суботу, 15. ц. м. відбудеться в театрі „Колісею" (вул. Сонішна 25) вистава з виставленням фільми „Сотник Сереллі і син". Після фільми український народний театр під проводом М. Комаровського відіграє народню оперету „Запоріжський скарб". Співи: хорові, сольові, дуети, українські і циганські танки. Крім того хор „Евгеяз". Початок: год. 11.30 передпол.

— **Засідання Комісії Мови при НТШ.** відбудеться в понеділок, 17. лютого ц. р., в год. 6 веч., у бібліотеці Т-ва.

— **Дирекція міського музею артистичного промислу** у Львові повідомляє, що для вигоди публики бібліотека музею від 17. ц. м. отворена в понеділки, середи і пятниці від год. 18 до 20.

— **17 тисяч учителів без посади.** Підчас дебати над буджетом міністерства освіти в сенатській комісії буджетовій сен. Бечкович ствердив у своїм рефераті, що в Польщі коло 17 тисяч учителів шукає без успіху посади, а поверх 2 тисяч учительських практикантів, що працюють безплатно у шкільництві, чекають на аванс.

— **Нещасливий скок.** На Погулянці на лещетарській скічні впав нещасливо студент політехніки Збіґнєв Секула та зломив собі ногу перел. Відвезли його до шпиталю.

Пленарне засідання сойму.

Прем. Косцяковський говоритиме про українські справи.

У понеділок 17. лютого ц. р. починається пленарне засідання сойму, який радитиме над буджетом. Генеральну дискусію попередить прем. Косцялковський, який виголосить експозе. Кружляють поголоски, що прем. Косцялковський говоритиме в експозе теж про українські справи. Крім того підчас дискусії промовлятиме міністер освіти проф. Свентославський і міністер внутрішніх справ Рачкевич.

— **Поліційні радіостації.** Поліційні команди у всіх більших містах Польщі дістануть власні висильні радіостації, що будуть надавати поліційні комунікати про злочинців, про особи, що загинули і т. п. Першу таку радіостацію отворили в Новогрудку.

— **Громадський уряд перед судом.** Карний трибунал у Львові розглядає справу двох б. війтів громади Лисячі Ями пов. Любачів, Йосифа Янчури, обвинуваченого в спроневіренні 1000 зол. Франца Хоми, що спроневірив 100 зол. Крім того відповідає писар тієї громади Франц Малецький за спроневірення 400 зол.

— **Пожежа в Жабю.** В Жабю, в середині міста, вибухла в ночі на 14 ц. м. велика пожежа. Згорів дім Скарбківської фондації і готель Ґертнера. Гуцульську збірку Ґертнера, що має велику музейну вартість, урятовано. Ратунковою акцією кермував косівський староста, що явився на місці пожежі. Втрати обчисляють на 20 тисяч зол.

— **Краєва хроніка.** В Заліщиках арештовано б. голову кооперативи варшавської електрівні, Літмановича, що допустився ріжних грошевих зловживань на 200 тисяч зол. У Заліщиках фіґурував під фальшивим прізвищем „графа Кристофорського". — В Коростові біля Скольового померла нагло 21-літна Марія Свистун серед проявів отроєння. Справою занялася поліція. — У млинівці біля нової торговиці в Станиславові знайшли тіло якоїсь молодої жінки, мабуть живівки. — В Бориславці коло Доброминя 85-літній Михайло Труш убив сокирою 45-літного зятя Павла Труша, що підчас сварки стрілив з револьвера до нього і його сина. — В помешканні лісничого Єржіма Шкварка коло Надвірної шестилітній син Петро бавився набитим револьвером і вбив свого 5-літнього брата Павла. З цього самого револьвера з необережности застрілилася дружина Шкварка Стефанія.

— **Стійковий застрілив авантурника.** В нічній кавярні Кавфберга в Бориславі прийшло до бійки, в якій Маріян Форемний, знаний авантурник, пробив ножем Казимира Шуста, а згодом кинувся на якогось Бека. Повідомлена поліція вислала стійкового. Форемний вдарив стійкового кулаком у груди, так що він упав на землю. Тоді бандит кинувся на поліциста і хотів його розбройти. Щоби його випередити, стійковий добув револьвер з футералу і стрілом у черево повалив Форемного на землю. Ранений помер незабаром.

— **З Польщі.** В Білгораю засуджено на смерть 22-літного Валента Поста за грабункове вбивство. Підчас проголошення присуду Пост ухопив зі стола металевий хрест і кинувся на суддів, так що аж шістьох поліцаїв мусіли його втихомирювати і звязаного відставити до вязниці. — У Сосновці арештовано Александра Ясінського за спроневірення 121 тисяч зол. на шкоду копальняного т-ва. — В Люблині застрілився 52-літний Адам Зовіша, секретар окружного суду. — Військовий суд у Кракові засудив пор. Ґжегоржа на 10 літ вязниці за зістрілення пльотонового Хоміка в Рибнику.

— **Крематорії в Чехословаччині.** З початком цього року було в Чехословаччині 12 крематорій і 110 цвинтарів з урнами. Число цих цвинтарів зросло минулого року на 8. Про будову нових крематорій стараються Братислава, Сені місті, Трутнів і Куклени. Від 1918 р. спалено і поховано в урнах у Чехословаччині 58.941 трупів, з того в одній Празі 28.878. На основі европейської статистики між 15 державами, що звели у себе крематорії, Чехословаччина щодо чи-

...ссія спалених небіжчиків займає четверте місце після Швайцарії, Англії і Німеччини. У вересні має бути в Празі міжнародній конгрес крематорійного руху.

— **Большевицька господарка.** В київському суді розпочався процес 21 осіб, обвинувачених у зловживаннях на шкоду українського представництва „Союзбумзбуту" (трест державного приділу паперу). Директор тресту і його помічники за хабарі продали велику скількість паперу. Справу викрив комісаріят внутрішних справ.

— **Українські і російські міста в Америці.** „Новое Русское Слово", що виходить в Америці, подає спис міст, що мають російські імена. Каже, що перепис із 1840-го року виказав два міста з іменем „Москва", чотири „Петербурги" і дві „Росії". А тепер є імя „Петербург" у 17 стейтах, „Москва" 12, „Одеса" 11, „Волга" 4, „Кремль" у 3. У стейтах Пенсильвенія й Ню-Йорк є міста названі в честь російського місіонаря Дмитра Голіцина. В Норт Дакоті раскольники із таращанського уїзду, київської губернії, прибувши до Америки, заложили міста „Києв", „Україна" і „Руссе". У Савт Дакоті назвали одно містечко „Толстой", друге „Мазепа". В Тексасі є містечко „Чита" і „Добровольський", в Колорадо „Казань", в Монтані „Русь", в Індіяні „Сибір", у полудневій Керолайні „Лугов" у Вест Вирджінії „Цар" та „Іван". „Іван" находиться теж у Кентокі, Арканзо, Луїзіяні і Тексасі. В стейті Місісіпі є „Севастополь", а в Мизурі „Московські Мельниці". „Русское Слово" каже, що це далеко не всі імена, а всіх є біля 70. От недалеко Ню-Йорку є колонія „Чураївка", у стайті Конетикат. З наведених назв легко вирізнити імена українські, як „Київ", „Мазепа", „Україна" або хочби й „Русь". Знаємо, що є в Америці чотири містечка з іменем „Мазепа", а в стейті Ню Джерзі є зареєстрована в мапі місцевість „Нова Україна" недалеко Плейнфілд.

— **Лік проти болю зубів.** Д-р Лерой Гартман, професор дентистичного інституту при Коломбійському університеті, винайшов перед кількома місяцями лік для усунення болю зубів при верченні задля заложення пльомби. На зібранні дентистів він добровільно подав світові до відома формулу, як цей лік робити, і не зажадав ніякої заплати. Він сказав теж, що одно велике дрогерійне підприємство вже почало виробляти цей лік для розпродажі між дентистів по ціні 75 ц. за фляшечку завбільшки пів унції. Колиб д-р Гартман був опатентував цей лік, він був би вдвоє дорожчий. Дентисти зібралися були в готелі Камодор у Ню Йорку на обід в честь винахідника і кинулися товпою до найближчої аптики, щоб там дістати безплатно формулу ліку, написану на мімеографі. Там теж були подані вказівки, як цей лік уживати. — „Оце мій причинок для добра людства" — сказав д-р Гартман при кінці своєї промови в часі обіду. Тепер нюйорські ґазети друкують формулу на виріб Гартманового ліку. Вона така (для важення): Тимоль півтора частини, етильний алькоголь 1 частина, сірчаний етер 2 частині. У приписах, як уживати, видко, що лише фаховий лікар може собі дати раду з нововинайденим ліком.

— **Большевики танцюють.** Більшість фабричних клюбів у Ленінграді створили окремі школи танців для своїх членів. Як повідомляють „Ізвестія", ті школи покінчило 6.600 робітників і робітниць.

— **Жахлива залізнича катастрофа.** Біля стації Лепарухово в Болгарії зударилися два мішані потяги, при чому згинуло кільканацять осіб, а кількадесять було ранених. Обі паровози і 35 вагонів особових і вантажних розбилися в дрізки. Деякі вагони вбилися в себе, так що треба було їх розбивати молотами і пилами, щоб ратувати пасажирів, які ще жили. Причиною катастрофи була сніговія, серед якої обі машиністи не бачили сиґналів і потяги наїхали на себе в повному бігу.

— **35 літ серед ескімосів.** До Галіфаксу в Новій Шкоції приїхав о. Жіяр, місіонар чину ОО. Облятів, проживши 35 літ серед ескімосів як провох... ескімоської церкви, висуненої найдальше на північ. Він родом із Квебеку і приїхав до Канади, щоби лікуватися на очи. Подужавши, вернеться назад до своєї ескімоської парохії.

— **Великі банкові зловживання.** У Скандинавському Банку в Буенос Айрес викрито зловживання на 1 мільон 300 тисяч піястрів. Арештовано директора банку, шведа Снобона і двох урядовців. Ошуканства роблено при помочи фальшивих чеків.

— **Після 20-літньої неволі.** До Брашова в Румунії повернув недавно колишній російський полонений, Г. Істраті. Він побожно перехрестився, коли знайшовся на рідній землі, далеко від большевицького „раю". Оповідає, що в совітській Росії панує велика нужда та що тільки за старанням румунського посла в Москві вдалося йому звідтіля втекти.

— **Зліквідували комуністичну академію.** Совітська преса повідомляє, що на раді народніх комісарів і центрального виконного комітету, принято таке рішення: Беручи під увагу недоцільність одночасного існування двох академій, а саме академії наук і комуністичної, та маючи на меті обеднання в одному державному осередку наукових діячів, признає доцільним зліквідувати комуністичну академію і переказати цю встанову зі всіми працівниками академії Наук СССР.

— **В 10-ліття безбожницького союзу.** В союзі безбожників у Москві відбулася 7. ц. м. нарада, на якій стверджено, що союз має 7 міліонів членів, які працюють по ріжних фабриках, заведеннях, колхозах і совхозах. На весну 1935 р. в одній тільки Україні безбожники виголосили 5.775 відчитів, поборюючи святкування Великодня.

— **Згоріло поверх 150 людей.** В бараках для бездомних у Тієнтсіні вибухла велика пожежа. При сильному вітрі вогонь поширився так швидко, що пожежна сторожа була безсильна, тимбільше, що не було води. Під згарищами знайшли поверх 150 трупів. Бараки побудовано коштом китайських добродійних товариств.

— **Корабель в небезпеці.** Радіостація у Вашинґтоні перецяла сигнали С.О.С., що походили з британського корабля „Трелісік" з залогою 27 людей. Корабель, що кликав негайної помочі, плив із Сіднею до Ванкуверу і находиться 244 миль від устя ріки Колюмбія. Вислано на поміч ратунковий корабель, але треба довшого часу, щоби дістатися на місце катастрофи.

— **Летунські катастрофи.** Біля Мілонкого на Словаччині зударилися підчас нічного лету два військові літаки і впали на землю. Погибли два пільоти і два обсерватори. Один летун скочив з легкопадом, але за пізно, бо легкопад не отворився.

— **Американський уряд добре платить за умову працю.** Американські письменники, які не могли знайти праці, дістають по одному доларові за одно слово при писанні книжки з списом Злучених Держав. Це буде праця в шістьох томах і має обняти всі стейти та міста. Буде це перший систематичний провідник по Америці. Його редагує 5.000 письменників, стенографів, фотографів і інших технічних помічників. Щоби їх заплатити, видано досі 2.689.000 дол. Ціла культурна програма федерального уряду буде коштувати 20 міл. дол. У „Провіднику" стейт може дістати найбільше 175.000 слів, а найменше 25.000 слів. Одначе кілько слів кожний стейт дістане в книжці, це тайна. Письменники присилають обемисті матеріяли з кожного стейту, але всі матеріяли не увійдуть у книжку. Та вони не будуть змарновані, а відіслані кожному стейтові для відповідного використання.

— **Ріжні вістки.** Румунська шкільна влада заборонила учням і студентам носити відзнаки політичних партій. — В Японії зударився трамвай зі самоходом пожежної сторожі, при чому 16 пожежників утратило життя. — Підчас пожежі готелю у Леквуд, стейт Ню Джерзі, згоріло 20 гостей, а багато попеклося або потовклося, вискакуючи з вікон. — У південній Бразилії ширить ся пошесть незнаної недуги, на яку люди вмирають до кількох годин. Досі вмерло коло 1000 осіб. — Підчас останньої бурі на Адрійському морі затонуло 10 рибацьких суден з залогою 28 людей. — В Констанці арештовано торговця жінками Авраама Фінкельштайна, що висилав дві 16-літні дівчини з Фокшан до Мальти.

— **Вечір народньої ноші.** У вчор. описі вечора народ. ноші зайшло через недогляд коректори кілька прикрих помилок, які отсим справляємо. Другу групу зі строями з Борщівщини, Заліщиччини, Скалатщини, Тернопільщини і т. д. творили строї з **придністрянського** (зложено: прядпрянського) Поділля. — Четверту групу становили одяги лемківські, з Яворівщини, **Перемищини** (зложено: Перемишлянщини), міщанські одяги з Угнова й Болехова, пара молодят з Городка й ін. — У складі жюрі була не п-і Я. Мудрикова, а п-і **Я. Музикова.** — Заслугу в організації вечора мали, крім вичислених, ще дві пані, що випали в нашому звідомленні: **Велигорська з Яворова й Е. Дудова з Висової.** — Сільське весілля з **Лисятич привезла п-і Анна Бісик.** — Поповнював точки програми **м-р Герасимчук,** сільське весілля — **сел. Фель Стецура з Лисятич.**

З кіна.

КІНО „АТЛЯНТІК": „ВСЕ МІСТО ГОВОРИТЬ ПРО ЦЕ".

Кримінальна фільма з новим характеристичним актором Робінсоном, відомим нам із „Тигра Пацифіку". Дотеп її у тому, що дрібний, скромний, затурканий урядовець зовсім подібний з славного бандита, за яким шукає відданна поліція. Ясно, що той самий артист грає обі ролі, раз несміливого, другий — занадто сміливого. Бандит віднаходить свого двійняка і шантажує його під загрозою смерти. Той сарака не може його позбутись і не має відваги звернутись за допомогою до поліції. Поліція не може дати собі ради із двійняками, яких переплутує і з цього виходять кумедні ситуації, непозбавлені гумору.

ДИВОГЛЯДИ.

9-ЛІТНЯ ДІВЧИНКА ШАХІСТКОЮ.

Великий льондонський клюб „Парковий" зорґанізував великі шахові змагання для молоді. Участь можуть брати тільки ті, що не скінчили 21. р. життя, без огляду на національність. Грають тільки добрі шахісти і справжні гравці старші масово приглядаються змаганням. Фахівці стверджують, що 9-літня дівчинка Еліс Савндерс уміє робити такі ходи, що старших фахових гравців попросту дивують своєю сміливістю.

МАШИНА, ЩО ЗАСТУПАЄ ЛЕКТОРРА.

Від 23 літ існує у світі машина, якою не можемо користуватись тільки тому, що вона занадто дорога до буденного вжитку. Поставиш перед нею лист або книжку і вона відчитує наголос текст. Люди сліпі або що недужають на очі не потребують мати платного лектора, бо таким лектором стала машина.

Спорт.

ЛЕЩЕТАРСЬКИЙ КУРС.

Лещетарський курс для початкуючих: друга лекція відбудеться в суботу 15. II. Чергові в понеділок 17. II. та у второк 18. II. Початок в год. 15. Збірка учасників на Кісельці (останній перестанок 4).

СОКІЛЬСЬКА ПРОГУЛЬКА ДО ПІДБОРЕЦЬ.

В неділю 16. II. відбудеться сокільська прогулька до Підборець через Чортівську Скалу. Збірка учасників прогульки в домівці Сокола IV. при вул. Крупярській ч. 15 в год. 10. На прогульку взяти зі собою харчі на цілий день.

ЛЕЩЕТАРСЬКІ ЗМАГАННЯ СОКОЛІВ.

В неділю 23. II. відбудуться лещетарські змагання соколів усіх гнізд у плоскому бігу.

ҐАКІВКОВІ ЗМАГАННЯ.

Погонь І. — Україна І.

В неділю 16. лютого ц. р. відбудуться ґаківкові змагання між Україною і Погонею на грищі Погоні при вул. Шимоновичів. Початок: год. 7. вечором.

КАЛЕНДАРЕЦЬ МІЖНАРОДНІХ ЗМАГАНЬ КОПАНОГО МЯЧА.

У 1936 р. відбудуться такі міждержавні змагання в копаному мячі: **Лютий:** 16. Бельгія — Польща і Люксембург — Бельгія Б.; 23. Еспанія — Німеччина; 27. Португалія — Німеччина. **Березень:** 8. Франція — Бельгія... 15. Швайцарія Б. — Люксембург і Мадярщина — Німеччина; 17. Ірляндія — Швайцарія; 22. Австрія — Чехословаччина; 29. Голяндія — Бельгія. **Квітень:** 4. Англія — ...

В 4. роковини смерти
бл. п. ТЕОДОРА ФЕДОРЧАКА,
б. члена УГА, учителя Р. Ш.
відправиться
БОГОСЛУЖЕННЯ З ПАНАХИДОЮ
в церкві св. Юра дня 16. лютого
в 12. год. 439

Фінляндія; 5. Швайцарія — Італія та Австрія — Мадярщина; 26. Чехословаччина — Еспанія. **Травень:** 3. Швайцарія — Еспанія і Бельгія — Голяндія; 9. Австрія — Англія; 24. Швайцарія — Бельгія. **Червень:** 14. Данія — Швеція; 18. Норвегія — Швайцарія; 21. Швеція — Швайцарія. **Липень:** 5. Швеція — Норвегія. **Серпень:** 3.—15. Олімпійські мечові змагання у Берліні. **Вересень:** 6. Норвегія — Фінляндія; 20. Норвегія — Данія; 27. Фінляндія — Швеція і Чехословаччина — Німеччина. **Жовтень:** 4. Фінляндія — Данія; 25. Чехословаччина — Мадярщина. **Листопад:** 5. Швайцарія — Австрія.

ДЕЩО ПРО ФІНАНСИ ПРАСЬКОЇ „СПАРТИ".

Доходи праської „Спарти" дійшли минулого року до 2,436.000 кч. З цієї суми половина припадає на змагання за чашу середущої Европи. Видатки на грачів і тренерів зійшли 489.000 кч., міські і спортові власти забрали 750.000 кч. Найбільший дохід мала „Спарта" зі змагань за чашу середущої Европи, бо 672.000 кч. На цих змаганнях було 54.400 платних видців.

IV. ЗИМОВІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИЩА.

НОРВЕЖЕЦЬ ГАГЕН МИСТЦЕМ У СКЛАДАНІМ БІГУ.

У четвер 13. лютого ц. р. складаний біг і гаківкові змагання Німеччина — Канада приковували найбільше увагу видців. Тому до Ґарміш-Партенкірхен приїхало надзвичайними поїздами коло 80.000 осіб і канц. Гітлер, якого публика витала і прощала з ентузіязмом. Хоч була маса народу, скрізь панував взірцевий лад. Погода була прегарна.

По декількох пробних скоках почався конкурс. Найбільше зацікавлення викликали норвежці, які попереднього дня добули перші місця в бігу на 18 км. Всі змагуни скакали дуже обережно. Німець Айзгрубер скочив на 51.5 метра, полик Марусаж — на 46 м. Дуже гарно скакали шведи Люндгрен і Гедіерсон. У другій серії чехословак... Мобретен скочив 52 м., норвежець Бродгаль — 47 м., фінляндець Вальонен — 54 м. і установив рекорд конкурсу. Норвежець Гаген скочив 46 м. і зайняв перше місце у складанім бігу. Норвежець Естеркльонфт мав 48 м., тал. Вуеріг, що скочив 48 м. у першій серії відступив від конкурсу. За ним пішов американець Сейтр, що скочив на 53 м. і впав. Поляк Марусаж скочив 50 м. **Титул олімпійського мистця у складанім бігу здобув норвежець Одбоерн Гаген з нотою 430.3 пунктів.** Два дальші місця теж заняли норвежці: 2) Гофсбакен 419.8; 3) Бродгаль 408.1; 4) фінляндець Вальонен 401.2; 5) чех Сімунек 394.8.

Клясифікація скоків.

У конкурсі скоків переміг фінляндець **Вальонен** і то не лише довжиною але теж стилем. Його нота 226.6 скоки 52 і 54.5 м.; 2) Айсгрубер (Німеччина) 212.1, 51 і 49 м., 3) Ст. Марусаж (Польща) 208.9, 51 і 50 м., 4) Делекарт (Австрія) 207.4, 48 і 49.5 м., 5) Мурама (Фінляндія) 205.08, 49 і 48 м.

ПЕРЕД ФІНАЛЬНИМИ ГАКІВКОВИМИ ЗМАГАННЯМИ

В середу вечором відбулись гаківкові змагання між дружинами:

НІМЕЧЧИНА — АНҐЛІЯ 1:1 (0:0, 0:1, 1:0, 0:0, 0:0, 0:0). Після перемоги англійців над канадійцями ніхто навіть не здогадувався, що німецька дружина зможе боротись з таким завзяттям. Тому що в нормальному часі ні одна дружина не могла вирішити перемоги у свою користь, змагання продовжено тричі по 10 хвилин, але всеж таки ніодна дружина не могла похвалитись новими воротами. Це були найкращі змагання за ввесь час гаківкових змагань.

ЗЛУЧЕНІ ДЕРЖАВИ — АВСТРІЯ 1:0 (0:0, 1:0, 0:0) Змагання відбулися в год. 11-ій вечором. Гра була дуже гостра. Змаганням приглядалось 6 тисяч видців.

У четвер 13. лютого ц. р. відбулися ще такі гаківкові змагання:

КАНАДА — НІМЕЧЧИНА 6:2 (1:0, 3:0, 2:2). Ці змагання викликали велике зацікавлення. Хоч усі сподівались, що німецька репрезентація програє, всеж таки ніхто не здогадувався, що аж у такому великому відношенні.

ШВЕЦІЯ—ЗЛУЧЕНІ ДЕРЖАВИ 1:2 (0:0, 1:1, 0:2). Остатні півфінальні змагання закінчились перемогою Америки.

До фіналу входять остаточно: Анґлія, Канада, Злучені Держави і Чехословаччина

СОВҐАРСТВО.

Підчас конкурсу скоків на ледовім стадіоні йшли гаківкові змагання, а на Рісерзее відбувся третій з черги совґарський біг на 1.500 м. В цьому бігу переміг норвежець Матізен, добуваючи титул олімпійського мистця. Матізен перебіг у часі 2 хвилини і 19.2 сек.

Друге місце зайняв Баллегруд (норв.) 2.20, 3) Васенюс (фінл.) 3.20.9; 4) Фрайзінгер (амер.) 2.21.3; 5) Штіпль (австр.) 2.21.6; 6) Вазулек (австр.) 2.22.2.

МИСТЕЦТВО ФІҐУРОВОЇ ЇЗДИ.

В приявности канц. Гітлера і мін. Ґебельса розіграли конкурс у фіґуровій їзді на совгах парами. Несподівано приняв титул мистця парі **Гербер-Баер.**

Конкурсові приглядалися непроглядні маси видців. Вислід конкурсу такі: 1) **Гербер-Баер;** 2) Позен Ж. і Позен Ф. 3) Роттер і Соляш; 4) рідня Секренієші; 5) Уільзон і Гіль; 6) Бертран і Гал; 7) рідня Клайф

ВІДГУКИ ДНЯ.

Одна подія та один здогад.

Як відомо, відбуваються тепер Зимові Олімпійські Ігрища в Ґарміш-Партенкірхен (чи можна вибрати легшу назву для чужинців!). Зїхалися там усі народи світа, що мають і державні і спортові аспірації. Поїхала там і польська репрезентація а між нею і гаківкарі з п. Тупальським як опікуном, дорадчиком, чи контрольором.

Перед двома днями відслонив нам „Експрес Вечорни" рубець заслони, що закриває гаківкові куліси, такою вісткою:

„Після мечу з одною з чужих дружин п. Тупальський сказав: „Ви мусіли програти, бо вони були ліпші". На це один з грачів обернувся ... Коли поліціянт піднис п. Тупальського з землі..."

Знаю, що бувають ріжні непорозуміння в ріжних спортових товариствах і що ті непорозуміння бувають ріжно залагоджувані. Не про те йде. Я був би навіть не займався тією справою, якби не цікавість. Звичайна національна цікавість українця: як виглядалоб те все, колиб український опікун сказав ті самі слова українській дружині.

Думаю, що ціла сцена виглядалаб зовсім інакше.

Уявім собі:

Побита українська дружина приходить до шатні. Вже здалека чути гармідер на тему хто завинив.

— Як би ти був тримався лівого крила...
— А ти не гонив весь час по правім...
— А ти робив те, що треба...
— Я не робив?!
— І я робив. А ти кажеш, що ні!?.

На те опікун:

— Панове! Що тут багато балакати: Ви програли, бо тамті були ліпші

Тоді... Що сталось би тоді?

Думаю, що тоді всі посцускалиб голови і носи та признали б одноголосно: „Правда"!"

Але це тільки в першій хвилині. Бо потім усі, разом з опікуном, дійшлиб до переконання, що завинив суддя.

— Кривдив нас на кожнім кроці! Якби не він, то ми би...

І так воно прийшлоб до краю і так булоб зафіксоване в спортових анналах.

В першім образку — брак критицизму, який можна помітити не тільки в спорті, в другім — за великий критицизм, що вкінці переливається на якусь „антанту".

Котрий з тих способів ліпший — нехай рішають люди. Думаю, що ніодин не надається до наслідування, зате хто знає, чи не можнаб з тих способів скомбінувати третій — опустивши кулачні аргументи і „антанту".

Галактіон Чіпка.

Нові книжки й журнали.

ЖУРНАЛИ:

ORIENS. Dwumiesięcznik, poświęcony sprawom religijnym Wschodu.

DZIENNIK ROZPORZĄDZEŃ gminy król. stoł. miasta Lwowa. Lwów, 1. lutego 1936. R. V. № 3.

WIERCHY, rocznik poświęcony górom i góralszczyźnie. Rocznik trzynasty. Kraków 1935. Nakładem Pol. Towarzystwa Tatrzańskiego w Krakowie.

PŁOMYK, tygodnik dla dzieci i młodzieży. Warszawa, 10. lutego 1936. R. 20. № 22.

MAŁY PŁOMYCZEK, tygodnik dla dzieci szkół miejskich i wiejskich. Warszawa, 10. lutego 1936

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича.

Тустановичі.
15. II. „Дівча з Маслосоюзу".
16. II. „Отаман Пісня".
17. II. „Лев з Абісинії".
18. II. „Гори говорять".

Великий Міський Театр.

Субота, 15. лютого в год. 8. веч. „Мадам Батерфлай".

Неділя, 16. лютого год. 3.30 „Дівочі обіти"; год. 8. веч. Аб. 10. „Пер Гінт".

Понеділок, 17. II. год. 8. веч. Аб. 10. „Пер Гінт".

Вівторок, 18. II. год. 8. веч. Аб. 11. „Графіня пані ґенералової".

Середа, 19. II. год. 8.15 веч. виступ Ганни Ордонівни і Ї'го Сима.

Театр Ріжнородностей.

Субота, 15. лютого год. 8. веч. „Графіка пані ґенералової" ком. Буш-Фекете.

Неділя, 16. II. год. 8. веч. Аб. 11. „Графіка пані ґенералової".

Понеділок, 17. II. година 8. веч. Аб. 11. „Графіка пані ґенералової"

Вівторок, 18. II. вечірній.

Середа, 18. II. год. 8. веч. Аб. 11. „Графіка пані ґенералової".

Кіна.

АПОЛЬО: „Карієра" з Мартою Еґерт.
АТЛЯНТИК: „Все місто говорить про не".
ВАНДА: „Шпіон ч. 13", „Чар віденського вальса".
ҐРАЖИНА: „Кохаю всі жінки" (Я. Кепура).
КАСІНО: „Мельодія великого міста".
КОЛІСЕЙ: „Капітан Сорель і син", ревія „Усміх Колісею".
КОПЕРНИК: „Катеринка" (Фр. Ґаль).
МАЛУСЕНЬКА: „Гроші", „Бунт звірів".
МІРАЖ: II шампанська ніч", Ясновидець-телепат.
МУЗА: „Сон літньої ночі" на осн. Шекспіра.
ПАН: „Флп і Флап як індійські піхотинці", „Віденські ночі".
ПАКС: „Тунель".
ПАЛЯС: „Дівча з Будапешту".
РАЙ: „Додик на фронті" (Дима).
СВІТ: „Юдка".
СТИЛЕ: „Весільна ніч" (з Анною Стен) і ревія „Кохаймося!"
ТЕНЧА: „Пані та шофер" віденська комедія.
ТОН: „Евина армія" (комедія).
УТІХА: „Все для перемоги" й ревія.
ХИМЕРА: „Метрополітен" (з Льоренсом Тибетом).

ФОТОПЛЯСТІКОН.
(пл. Марійська 5.)
Ява (край і люди).

Закордонне радіо.

Субота, 15. лютого 1936.

Відень (506,8) 12.00, 13.15 Концерт. 20.30 Редута в країні оперетки — куп жарт (орх. сопр.). **Братислава** (298.8) 17.55 Пісні в супр. циг. орхестри, **Брно** (325,4) 17.40 Музика для дітей. **Прага** (470.2) 16.05 Концерт війсь. орх., 19.15 Нар. пісні, **Париж** (1648) 17.00 Легка музика, 21.50 Вечір ком. опер Глюка 1) „Альцеста", 2) „Ля Реконтр імпреві у де пелерен да ля Мек", **Білгород** (437,3) 16.20 Концерт орх., 18.30 Скрипка, 19.50 Форт. ресітаць. **Берлін** (356,7) 14.15 Весела тижнева всячина, 18.45 Музика з часів Бідермаєра. **Кенігсвустергавзен** (1571) 14.15 Муз. хвилини, 18.00 Нар. танки та пісні, **Ляйпціг** (382,2) 6.30 Легка музика, 22.40 Танк. музика, **Мінхен** (405,4) 10.00 Легка музика, 14.30 Концерт симф. орх., 16.00 Веселе пополуднє, **Будапешт** (549,5) 16.05 Сп. ресіталь, 17.30 Циг. музика, 19.00 Віольонч. ресіталь, **Мілано** (368.6) 11.30 Популярна музика, 20.35 Камер. концерт, 22.00 Віольонч. ресітаць, **Рим** (420,8) 13.14 Легка музика, 20.15 „Ель Кампієльо" — Вольф-Феррарі.

Львівське радіо.

Субота, 15. лютого 1935.

6.30 Раннішня авдиція, 6.50, 7.30 Раннішній денник, 7.55 Трохи інформацій, 8.00 Для шкіл. 11.57 Сигнал часу, 12.03 Полудневий денник, 12.15 Огляд видань, 12.25 Концерт орх., 13.25 Домашнє господарство, 13.30 Концерт бажань, 14.30 Польська музика з гр. пл., спів 15.00 Пікантний сосик — веселий епізод із цов. Згрдин со „Ми, що ходимо кухонними сходами", 15.30 Сп. реситаль Міленової в супр. фортепяну, 16.00 Лекція фр. мови, 16.15 Театр Уяви: „Король Іван III. на весіллі" для дітей, 16.45 Вся Польща співає, 17.00 „Широти йдуть" репортаж 17.15 Новини з гр. пл., 17.45 Світ наших звірів, 17.50 Концерт орх., 18.40 Сільва рерум, 18.45 Легка музика з гр. пл., 19.00 Оаза в пустині безробіття, 19.20 Реклям концерт. 19.35, 19.40 Спорт. вістки. 19.50 Актуальна гутірка, 20.00 „Від хатини до хатини" нар. суіта, орх., 20.45 Вечірний денник, 20.55 Говоримо про книжку, 21.30 Весела Сирена. 22.00 Концерт: Китиця фільмових мельодій, 22.30, 22.35 Із Гарміш-Партенкірхен, 23.05 Танк. музика.

Неділя, 16. лютого 1936.

9.00 Раннішня авдиція, 10.00 Богослуження та музика з гр. пл., 11.57 Сигнал часу, 12.03 Театр. огляд, 12.15 Симф. поранок; у перерві ок. 13.00 Театр Уяви: фрагмент із комедії В. Пежинського „Легкодушна сестра", 14.00 „Хайлах" новеля Вацл. Серошевського, 14.20 Легка музика з гр. пл., 15.00 Огляд ринків рільних продуктів, 15.15 Початки організації сільських городців здоровля, 15.25 Легка музика з гр. пл., 15.45 Гутірка, 16.00 Ломиголовки, 16.15 Концерт орхестри мандолінистів, 16.45 Жіночий хор, 17.05 Танк. музика, орх., 17.40 Трансм. з Вильна, 18.05 Віольончелеві твори. 18.30 Театр Уяви: „Гості на вічу" Каз. Броньчика, з участю хору Есбена, 19.20 Спортові вістки, 19.25 Реклям. концерт, 19.40 Фр. Ліст: Вальс „Мефісто" з гр. пл., 19.45 Що читати — поет. новини, „Ришь. Вагнер і його кохання", 20.00 Концерт симф. орх., 20.45 Виїмки з творів Й. Пілсудського, 20.50 Вечірній денник, 21.00 На веселій львівській хвилі, 21.30 На Гуцульщині, 21.45, 22.30 Репортаж із Гарміш-Партенкірхен, 22.40 Просимо до танку, орх.

Понеділок, 17. лютого 1936.

6.30 Раннішня авдиція, 7.55 Трохи інформацій, 8.00 Авдиція для шкіл, 11.57 Сигнал часу, 12.03 Полудневий денник, 12.15 „Ходорів, місто великої будучини", 12.25 Концерт орх., 13.25 Хвилина домашнього господарства, 13.30 Легка музика з гр. пл., 15.15 Експорт, 15.20 Біржа, 15.30 Фр. Шуберт: „Недокінчена симфонія" з гр. пл., 16.00 Лекція німецької мови, 16.15 Легка авдиція: За хвилину дальша частина програми, 16.45 Заслужені жінки: Каз. Буйвідова, 17.00 Шахісти при бриджі, 17.15 Хвилина поезії: Поезії Редіярда Кіплінга, 17.20 „Для знавців" гр. пл., 17.50 Електричні риби, 18.00 Двофорт. музика, 18.30 Листи від дітей. 18.40 Сільва рерум, 18.45 Сальонова музика з гр. пл., 19.00 Господарська гутірка, 19.20 Реклям. концерт, 19.35, 19.40 Спортові вістки, 19.45 Репортаж із Гарміш-Партенкірхен, 19.50 Актуальна гутірка, 20.00 Вояцька авдиція, 20.30 Ловецькі весільні й танкові мельодії (орхестра), 20.50 Вечірний денник, 21.00 Із сучасної Польщі, 21.05 Концерт т-ва любителів давньої музики (камер. орхестра, скрипка, органи, Ст. Вітас тенор), 22.00 Літ. вечір: фрагменти недрукованого перекладу Платонового діяльога „Теайтет" в опр. В. Вітвіцького, 22.30 Прогулька по Европі — ретрансмісії із загорд. станцій.

Вівторок, 18. лютого 1936.

6.30 Раннішня авдиція, 7.55 Трохи інформацій, 8.00 Авдиція для шкіл, 11.57 Сигнал часу, 12.03 Полудневий денник, 12.15 „Хто з нас потрібніший" для мол. дітей, 12.30 Серед польських композиторів — гр. пл., 13.25 Домашнє господарство, 13.30 З ринку праці, 13.35 Легка музика з гр. пл., 15.15 Експорт, 15.20 Біржа, 15.30 В опер Беліні — гр. пл., 16.00 Скринька ПКО, 16.15 Концерт лутої орхестри, 16.45 Вся Польща співає, 17.00 Відчит: Польські скарби, 17.15 „Німецький соловейко" муз. репортаж, 17.50 Говорена енциклопедія, 18.00 Форт. реситаль, 18.30 Технічна скринька, 18.40 Сільва рерум, 18.45 Сп. реситаль оп. артистки Марії Попович у супр. форт., 19.00 Львівський актуальний фейлетон, 19.20 Реклям. концерт, 19.35, 19.40 Спорт. вістки, 19.50 Актуальна гутірка, 20.00 Симф. концерт (симф. орх., скрипка); у перерві ок. 21.00 Вечірній денник, Із суч. Польщі, 22.30 Господарський відчит, 22.45 Падеревський: Менует — Ерінній хор, 22.48 Літер. хвилина, 23.06 Танк. музика.

Подяка.

Тяжким горем прибиті по невдіяній смерти Найдорожчого Мужа, Батька та Брата бл. п. **д-ра Михайла Лепкалюка** — судді у Галичі, почуваємося до обовязку зложити на цьому місці щиру подяку тим, що в часі мойого нещастя прийшли мені з поміччю та розвагою. У першій мірі дякуємо щиро лікареві д-рові Шекеті Мих., що в час хороби Покійного ніс йому поміч та цілою душею і знанням піклувався хорим. Дякуємо Впр. о. сов. Яновичеві за останню прислугу умираючому, за провід похоронами та прощальну бесіду в церкві; дякуємо Всечеснішим Отцям Парохам: о. сов. Самотулі з Блюдник, о. сов. Чолійови з Залукви, о. парох. Дольницькому з Тустаня, о. парох. В. Левицькому з Комарова, о. пар. Б. Левицькому з Медухи, о. кат. Ласовському з Галича та Впр. рим.-кат. священникам з Галича — за участь у похоронах та за звеличання цього похорону; дякуємо Вп. Паням, а головно меценасовій Яцевій, декановій Яновичевій; панству Мацейкам, Балицьким і Вп. Д-рові Водославському за поміч та опіку в першій хвилині нещастя; дякуємо меценасові д-рові Меркунові за щиру з глибини серця пливучу прощальну промову, нач. суду в Галичі Вп. П. ради. Жарському за прощання від суду, о. Базилевичеві за прощання від шкільних товаришів, п. Директорові Скрентовичеві за прощання під церквою; щиру подяку складаємо проф. І. Корчинському за провід похороном та сокільським четами, як також Соколам з Підгородця, Залукви, Тустаня, Семиковець та Пукасовець за солідарну участь в похоронах, просвітянам із сусідніх сіл за їх численну приявність, галицьким інтелігентам та Соколам за останню прислугу в далеку дорогу: за те, що несли домовину. Сердечно дякуємо галицькому Просвітянському хорові за звеличання похорону та Богослуження своєю піснею. Щиро дякуємо Вп. Паням ревіз. Вирсті і м-рові Пащукові за поміч у похоронах.

Дякуємо теж Впр. о. Обушкевичеві, адм. стар. Косова, о. Гнатківському, пар. Смодної і о. Ткачукови, сотрудникові з Косова за проводи тлінних останків на місце вічного спокою. Щиро дякуємо Вп. п. Д-рові Рондякові і радн. Сабатові, що горячими словами іменем Косівщини востаннє попрощали мого Найдорожчого Мужа. Вкінці щире Спасибіг галицькому і косівському громадянству та доокольчиних сіл за численну участь та тим усім, що в днях нещастя смутку та горя несли нам поміч словом, ділом та потіхою. Хай Всевишній сторицею винагородить Вам за Ваше добре діло.

Жінка Юлія, син Юрко, брати Микола і Дмитро.

БІРЖА.

Гроші.

Долар у Львові у приватних оборотах 5.22—5.24.

Нім. марка 1·45—1·55, фр. франки 34.90 35·10, шв. франки 172.50 -173·25, фунти стерлінги 26·15—26·30, австр. шілінги 98.00 - 100.00, чеські кор. 19.50 —20.00, румунські леї 26.00—28.00, італ. ліри 32.00—35.00.

Золото: Доляри 9.02—9.06, Рублі 4.75—4·85, Фр. франки 34.50—35.0., Корони 36.40—37.00 Дукати 83.00—83.80; 1 грам золота 5.93.

Срібло: Корони 0.25, Рублі 1.30, Фльорени 0.70; 1 гр. срібла 7—8 сот.

Збіже.

	Ціни льоко Львів від до
Висівки пш. грубі	10.00—10.55
Висівки пш. середні	9.50— 9.75
Висівки пшеничні міхкі	11.00—11.30

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ".

„Маслосоюз" повідомляє, що в дні 14 го лютого ц. р. кооператива платив за: льоко Львів.

1 кг. масла десерового бльокового без опакування . .	2·70 зол.
1 кг. масла десерового в бочках враз з опакуванням	2.74·50 „
1 кг. масла дес. експорт. враз з експортовим опакуванням дає зачет по . . .	2·75 „
1 л. молока від 11. 1. 1936	0·15 „
1 л. сметани	0·75 „
1 к. яєць	3·30 „

Тенденція на масло, молоко, сметану та інша сильна.

Маслосоюз повідомляє, що від 14. II. ц. р. платить своїм доставцям за 1 кг. живої ваги птиці льоко подвіря птахо-масарні „М. С." у Львові, (вул. Декерта ч. 4):

Кури вод. товсті без остріг 1. кл.	1·05 зол
Кури товсті з острогами 1. кл.	0·95 „
Індики, індички товсті 1. кл.	1.05 „
Пантарки товсті 1. кл.	1.15 „
Качки товщені 1. кл.	1.05 „

Приймає кури, качки, індики й пантарки в необмеженій кількости.

Птицю негодовану приймає по дешевшій ціні.

Приймає нових доставців.